

ROBERT GOLD

JEDENÁCT V LHÁŘŮ

Malé město
skrývá velká tajemství

KIO KAN

edice
KLOKAN

Copyright © Robert Gold Ltd., 2023

All rights reserved.

Translation © Jana Vlčková, 2024

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu ELEVEN LIARS
vydaného v roce 2023 nakladatelstvím Sphere,
an imprint of Little, Brown Book Group,

přeložila Jana Vlčková
Redakce Lukáš Foldyna

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2024

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-169-3

*Věnováno památce mého bratra Jamese.
A pro mámu.*

Jeden

*„Už jsem tu dost dlouho, abych poznal,
kdy můj čas vypršel.“*

ČTVRTEK

KAPITOLA 1

Řidič Uberu se na mě sklesle podívá prostřednictvím zpětného zrcátka. Za posledních deset minut jsme se skoro nepohnuli. Ukáže na navigaci, kde nepřerušovaná červená čára ukazuje zácpu táhnoucí se dobré tři kilometry. Doprava kolem řeky stojí. Tímhle tempem mi potrvá víc než hodinu, než se z Richmondu dostanu přes St. Marnham do svého domova v London Borough v Haddley.

Nadešel pozdní říjnový večer a snesla se tma. „Asi bude rychlejší, když tady vyskočím,“ navrhnu, „a vezmu to pěšky kolem řeky.“ Řidič rozhodí rukama a pokrčí rameny. „Doufám, že se vám podaří nabrat někoho, kdo míří opačným směrem,“ dodám omluvně, otevřu dveře auta a vystoupím.

„Uvidíme,“ volá za mnou unaveně. Stojím na chodníku a sleduju, jak otáčí vůz a odfrčí pryč od zamrzlého provozu západního Londýna.

Je chladno a můj dech se sráží do bílých obláček. Zapnu si bundu na zip, vrazím ruce hluboko do kapes a vykročím po nábřeží. Cítím, jak mi pod nohama křupe spadané listí. Cesta mě zavede do St. Marnhamu, kde to vezmu přes hřiště na severní straně obce a zamířím k Haddley Common.

Zabzučí mi mobil. Odemknu obrazovku a potemnělou pěšinu zaplaví světlo. Zpráva od Madeline Wilsonové, mojí šéfky z nejčtenějších internetových novin. Uplynulých šest

hodin jsem strávil v jejím bytě shlížejícím na Richmond Park, kde jsme dokončovali scénář podcastu, který mám do týdne natočit. Bude pojednávat o skutečném zločinu a Madeline mi posílá další návrhy. To je celá ona – neúnavná, vždy připravená zasypat mě novými nápady. Žurnalistiku má v krvi. Vášen pro psané slovo zdědila po svém otci Samovi, novináři ze staré školy. Nikdy to nechce přiznat, ale já vím, že její odhodlání být u každého dobrého příběhu jako první a prezentovat ho v tom nejzajímavějším světle pochází od jejího táty. A já jsem to nejspíš pochytil od ní.

V týdnech před chystaným natáčením mě neúnavně podporovala. Před šesti měsíci jsem s pomocí místní policistky Dani Cashové odhalil pravdu o mámině skonu a brutální vraždě mého bratra Nicka. Bylo mu pouhých čtrnáct a jeho násilná smrt morbidně fascinovala zemi téměř po čtvrt století. Je to Nickův příběh a podcast ho bude vyprávět.

Bylo mi osm, když brácha přišel o život, a jeho ztráta mě bude pronásledovat, dokud nezemřu. Po mnoho let jsem to jednoduše nechápal. Děsivá povaha jeho tragického konce znamenala, že moje jméno, Ben Harper, znal každý člověk v zemi, a mnohde i za hranicemi, a tak jsem po většinu života žil ve stínu jeho smrti a zármutku své rodiny. Máma zdánlivě spáchala sebevraždu a já pochopil, že jestli se někdy chci pohnout z místa, musím kráčet dopředu a neohlížet se. Ale to se změnilo zkraje tohoto roku, kdy vypluly na povrch nové informace. Jakmile jsem konečně odhalil pravdu, přál jsem si, aby se ji dozvěděli i všichni ostatní. Zveřejnil jsem příběh na našem webu a vzbudil tím celosvětovou pozornost, což k Madelinině velké radosti vyústilo v rekordní počet čtenářů. Uvědomuju si, že odvysílání podcastu přitáhne k příběhu mé rodiny další bolestnou pozornost, ale především mi jde o to, aby pravda vyšla najevo. Nick byl můj hrdina a tohle je jediný způsob, jak dosáhnout spravedlnosti za krutě ukradený život. Stále je každý den postrádám, mámu i jeho.

St. Marnham osvětlují pouliční lampy, ale sotva dojdu k okrajům hřiště na opačném konci obce, opět se ocitnu ve tmě. Opatrně si vybírám cestu a cítím, jak podrážkami bot prosakuje chlad. V dálce temnotou problikávají světla a vzápětí ustoupím stranou, aby kolem mě mohli prolétnout dva cyklisté vracející se z práce. Minu osvětlenou běžeckou stezku, kde arktickému větru statečně čelí osamělá sprinterka a dlouhými kroky směřuje k domovu. Z nově postavené sportovní haly ke mně doléhá děsivě energická hudba, jasná známka hodiny aerobiku.

Abych si ušetřil kilometrový pochod po silnici, vezmu to zkratkou a vejdu do lesíku na vzdáleném konci hřiště. Odtud se škrábu z náspu, který směřuje k zadní části hřbitova svatého Štěpána. Dole se dostanu k železnému plotu. Za posledních třicet let jsem ho přešel snad tisíckrát, jako mnozí obyvatelé Haddley Common a St. Marnhamu, a touto nekonvenční zkratkou se dostanu na ulici Lower Haddley Road. Přehodím si tašku přes rameno a chytím se nevysokého brlení. Třpytí se námrazou, a jak mi do holých rukou proniká chlad, slyším mámin hlas, jak se mě ptá, proč neinvestuju do rukavic. Vyhoupnu se nahoru a přelézám na druhou stranu, ale ruka mi klouže. Zašátrám dozadu, abych se přidržel, ale nepodaří se mi nahmatat oporu, a tak padám.

Připravím se na náraz, ale ten se nedostaví. Popruh mé tašky se zahákl za špičatý sloupek. Zakleju, natáhnu se za hlavu, abych se ho pokusil uvolnit, ale drží pevně. Uvědomuju si, že jediný způsob, jak se osvobodit, je popruh přetrhnout. Vrhnu se celou svou vahou vpřed, popruh praskne a já tvrdě dopadnu na zem. Kotník se pode mnou podlomí a bolest mě donutí vykřiknout. Skutálím se po šikmém břehu do nejtemnějšího kouta hřbitova svatého Štěpána.

Ležím na břiše, bundu mám od bláta, v kotníku mi tepe a jsem na chvíli otřesený. Když se zorientuju, vidím, že se mi z tašky vysypal notebook. Opatrně se zvednu, kleknu si na pravé koleno a zlehka zatížím levou nohu. Nasaju studený

vzduch a zadržím dech. Opřu se o náhrobek porostlý mech, než sáhnu po tašce a vrazím notebook zpátky dovnitř. Vtom moji pozornost upoutá oranžová záře probleskující mezi stromy na opačné straně hřbitova.

Vyškrábu se na nohy a belhám se kupředu. Přesouvám se od jednoho náhrobku k druhému, než se dostanu na štěrkem vysypanou pěšinu, která vede přes zadní část křehova. Zdá se mi, že s každým krokem, který udělám, oheň nabírá na síle. Vtom se přede mnou vynoří kostel svatého Štěpána, postavený v šestnáctém století, osvětlený pouze lucernou zavěšenou nad těžkými dubovými dveřmi. Spěchám kolem jeho kamenné zdi a ignoruju bolest v kotníku. Znovu spatřím oranžové světlo, teď už neskutečně jasné. Zpustlé společenské centrum za chrámem Páně hoří.

Špinavou střechou s červenými taškami se valí dým. Plameny olizují stěny porostlé břečtanem. Upustím tašku a šátám v zablácené kapse, hledám mobil. V tu chvíli pukne okno v přední části hořící budovy a přes cestu vyšlehnou jiskry. Oheň ozáří hřbitov a žár je tak silný, že i z této vzdálenosti jsem nucen o krok ustoupit. Najdu telefon a chystám se zavolat pomoc, když vtom moji pozornost upoutá prchavý pohyb uvnitř budovy.

Trhnu sebou.

Zírám do valícího se kouře a zahlédnu další pohyb, černou šmouhu uprostřed jasně oranžových plamenů.

Pak rozbitým předním oknem uvidím postavu.

Do žil mi vstříkne adrenalin a bez přemýšlení běžím ke dveřím pokrytým graffiti. Jsou zamčené. Křičím na toho, kdo zůstal uvězněný uvnitř, že musí najít jinou cestu ven. Zaváhá, než se vrhne dozadu, hlouběji do plamenů.

Vrazím do dveří ramenem. Ty se ani nepohnou. Ustoupím a pokusím se je vykopnout.

Dveře se rozletí a já padám do pekelné výhně.

Kouř je tak hustý, že sotva rozeznám štíhlou postavu, která se teď krčí na podlaze. Podle toho, jak kolem sebe zoufale tápe rukama, se zdá, že něco hledá.

„Co to děláš?“ vykřiknu a snažím se zakrýt si ústa, zatímco mi dým plní plíce. „Musíš hned ven!“

Ale ten cvok si přetáhne kapuci přes obličej, sune se dál po podlaze a ignoruje únikovou cestu, kterou jsem mu vytvořil.

„Vypadni, nebo uhoříš!“ zakřičím.

Najednou je na nohou a otočí se ke mně. Na chvilku se zarazí, jako by nevěděl, co dál. Vrhne se kupředu, přeskočí mě a uhání pryč. Kolem mě šlehá oheň, horko se nedá snést. Vyhrabu se na nohy a pozpátku vrávorám na hřbitov.

Zhroutím se na pěšinu a lapám po dechu. Mžourám do tmy směrem k Lower Haddley Road. Prchající postava se ani na chvíli nezastaví. Řidič auta, které tudy v tu chvíli projíždí, je nucen dupnout na brzdy, a zaječení klaksonu rozvlní nehybný noční vzduch. Postava udeří dlaní do kapoty a v záři reflektorů na okamžik zahlédnu hranatou siluetu. Stále se zoufale snažím dostat do plic chladný noční vzduch. Ležím na zemi a sleduju, jak výrazné svítivě oranžové tenisky prchající postavy mizí v temném lese za Haddley Common.

KAPITOLA 2

Policistka Dani Cashová cítila, jak se jí zatajil dech, sotva vešla do kanceláří kriminálky v zadní části policejní stanice v Haddley. Pohlédla na hodiny na protější stěně. Schůzku s vrchní inspektorkou Bridget Freemanovou má domluvenou na osmou, takže dorazila o deset minut dřív. Původně se měly sejít v sedm, ale krátce předtím Freemanová poradu o hodinu odložila.

Touhle dobou bývaly kanceláře ve čtvrtek večer z velké části opuštěné, zato hospoda v horní části hlavní ulice přilákala většinu detektivů už před šestou. Na stanici zůstali

jen dva a oba večeřeli. Ve vydýchané místnosti se vznášela vůně kořeněných mexických tacos. Krátce se podívali na Dani, jeden podal druhému mobil a vyprskli smíchy. Něco jí říkalo, že tenhle vtip se jí líbit nebude.

Haddley byla jedna z posledních viktoriánských policejních stanic, které v celém hlavním městě ještě fungovaly. Ale ani jí se nevyhnuly špatně navržené přístavby. Starobylé interiéry se neustále přizpůsobovaly, potřeba prostoru se řešila bouráním zdí a místo klasických kanceláří vznikaly společné otevřené místnosti, anebo se stoly jednoduše vmáčkly do výklenků, v nichž kdysi stály skříně. Oddělení kriminální služby však zůstalo tam, kde bývalo odjakživa, přímo v zadní části staré budovy, skryté před každodenním společenským ruchem. V létě bylo v místnosti nesnesitelné horko; v zimě radiátory vydávaly víc hluku než tepla. Okna sahala skoro až ke stropu, ale poskytovala málo světla a nabízela jen výhled na sousední cihlovou zeď.

Nikde na světě se však Dani necítila víc doma.

Přešla ke stolu v zadní části místnosti a přejela rukama po pošramoceném dřevě. Ostře vnímala škrábance a vrypy, které se na něm nashromáždily za ta léta dřiny. Vytáhla otlučenou kancelářskou židli, jejíž kožené sedátko bylo odřené a tenké a na opěradle zůstaly skvrny od potu. Posadila se a přejížděla prsty po klávesnici počítače, z níž pomalu mizela písmena. Jako dítě jedním prstem vyfukávala svoje jméno a za ní stál její otec, který sám nedokázal psát rychleji. Zavřela oči a vzpomínala, jak ji točil v křesle, až jí létaly nohy, které ještě nedosáhly na podlahu. Když zaklonila hlavu, blondaté vlasy jí padaly do obličeje. Otáčel ji tak dlouho, až se jí zamotala hlava a po tvářích stékaly slzy smíchu.

Podívala se na druhou stranu kanceláře a najednou jí před očima vyvstal tátův obličej, stejně jasný jako před dvaceti lety. Viděla ho s prošedivělými vlasy, jak uděluje pokyny svým podřízeným, každý z nich dává pozor a ukládá si do

paměti každé slovo, které Jack Cash pronese. Byla na něho tak hrdá.

A pak zazvonil telefon nebo na něho někdo zavolal z druhé strany místnosti a on byl pryč. Zůstala sedět na židli u stolu a sledovala, jak se otec vyřítí z kanceláře a na odchodu rozdělával příkazy ostatním. Milovala to vzrušení a vždycky si přála, aby mohla jít s ním. A pak čekala na jeho návrat bez ohledu na to, jak dlouho to trvalo. Nic jiného neznala. Když bude mít štěstí, tátův přátelský kolega jí přinese papír a možná i barevné fixy. Vzpomněla si, jak olizovala jejich vyschlé hroty, až si pokreslila celý obličej, a jedna laskavá paní ji přišla umýt. Byla to nadřízená jejího otce, vrchní inspektorka Andersová, kdo ji pak vyvedl na ulici. Kráčela vedle velící důstojnice a držela ji za ruku. Zašly do obchodu, kde ji Andersová vyzvala, aby si vybrala dvě sady pastelek – jednu, kterou si vezme domů, a druhou, již si nechá v kanceláři. Dani zvolila tlusté fixy a pestrobarevné voskovky.

„Děkuji, vrchní inspektorko,“ prohlásila při zpáteční cestě na stanici.

„Nikomu to neříkej, ale já se ve skutečnosti nejmenuju vrchní inspektorka. Můžeš mi říkat Christine, ale bude to naše tajemství.“

Dani bylo smutno, když jí o rok později Christine oznámila, že odchází do důchodu. Ale nemohla být šťastnější, když jí táta prozradil, že po ní přebírá velení. Objala ho a stiskla tak pevně, až měla pocit, že by mohla prasknout.

Zmačkaný obal od mexického jídla narazil do kraje odpadkového koše a skončil na podlaze. Vytrhl tím Dani ze zamyšlení a vrátil ji do přítomnosti. Pohlédla na detektiva, který papírovou kouli hodil. Neučinil jediný pokus jít si po sobě uklidit a jednoduše se otočil nazpátek k počítači. Dani se podívala na hodinky. Blížila se osmá. Prošla místností, zvedla nepovedenou střelu a hodila ji do odpadkového koše.

Táta od svých podřízených vždycky očekával, že budou udržovat pořádek.

KAPITOLA 3

Dani stála sama v tlumeně osvětlené chodbě před dveřmi vrchní inspektorky, poslední zbývající soukromou kancelář na stanici. Zaváhala, její ruka se vznášela nad klikou.

Přes patnáct let tahle pracovna patřila Jacku Cashovi. Příští jaro to budou tři roky, co Dani naposledy stiskla kliku a vešla do místnosti, kde za stolem pobryndaným od kávy seděl její táta. Přesto si na ten den vzpomněla pokaždé, když procházela kolem.

„Člověk by nepoznal, že je jaro,“ prohlásila tehdy. Táta vzhledl od hromady nepřečtených zpráv a usmál se na ni, když přecházela místnost, aby si ohřála ruce o litinový radiátor. Zrovna se konal týdenní univerzitní závod lodí a Dani vykonávala pořádkovou službu na Temži jako podpora námořní policejní jednotky. Plula na malém člunu a jejím úkolem bylo kontrolovat mosty, přičemž ji doprovázel vlezlý severní vítr.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se.

„V pořádku,“ odpověděla a přitáhla si židli k radiátoru. „Nic mimořádného. Asi bude třeba hlídat počet lidí na Hamersmith Bridge.“

„Pošleme tam pár strážníků navíc, aby udrželi davy na březích. Myslím, že to nebude problém. Kávu?“

„To by bylo skvělé,“ odpověděla a on zapnul rychlovarnou konvici stojící na kartotéce. Když se voda začala vařit, nasypal do dvou hrnků instantní kávu a přilil trochu mléka.

„Sušenku?“ zeptal se a natáhl se pro balíček čokoládových s krémem, který měl na stole vždy otevřený.

„Jenom jednu. Tobě by taky měla stačit,“ pokárala ho, když pro sebe vytáhl hned dvě najednou. Jednu po druhé

si je namáčel do kávy, stejně jako to dělal už tolik let, co si pamatovala.

„Takže?“ Přešla k němu, aby si vzala šálek, a posadila se. Vždycky poznala, že má otec něco na srdci.

Jack Cash se natáhl pro svůj hrnek. Zarazil se a po chvíli ho postavil zpátky na stůl, aniž se napil. „Chtěl jsem jenom slyšet, jak se věci mají, to je všechno.“

„To na mě nezkoušej,“ odpověděla. Koncem roku to bude dvacet let, co jsou spolu sami. Jako každý otec a dcera se občas chytily, ale většinou tu byli jeden pro druhého. Dani instinktivně poznala, když měl táta něco na srdci. „Vyklap to.“

Pozorovala otce, jak tam stojí a zrychluje se mu dech. Přitáhl si židli, aby se mohl posadit vedle ní.

„Tati, ty mě děsíš, co se děje?“

Jack se podíval na svou dceru, než náhle vyhrkl: „Je načase, abych odstoupil.“

Dani chvíli trvalo, než jí došlo, co vlastně řekl. „Co tím myslíš? Jak... odstoupil? Chceš tím naznačit, že se vrátíš k práci v jednotce?“ Dani věděla, že tátovo srdce tlouklo pro aktivní vyšetřování zločinů a v řízení stanice se nikdy nevyžíval.

„Ne,“ odpověděl a bylo na něm znát rozčarování. „Chci tím říct, že je načase, abych skončil. Chystám se odejít.“

Dani ta představa připadala tak směšná, že se nahlas rozesmála.

Otce tím rozzlobila. Zvedl se a odstrčil židli za stůl. „Myslím to vážně, Dani. Odstupuju z funkce. Je načase nechat někoho mladšího, aby posunul věci dopředu. Musíme se modernizovat.“

„Snažíš se mi říct, že jdeš do penze? *Modernizovat, posunout věci dopředu...* Tohle nejsou tvá slova. Ani nevím, co znamenají.“

„Už to dál nezvládnou. Ne tak, jak bych si přál.“ Jack sklonil hlavu.

Pak jí došlo. „Jde o Betty Baxterovou.“

„Ztratil jsem důvěru. Moji lidé mi už nevěří.“

„To není pravda. Udělal jsi jedinou chybu.“

Jack zavrtěl hlavou. „Ne, chybu jsem udělal už před dvaceti lety, a teď jsem ji zopakoval. Kolikpak důstojníků jsem nabádal, aby nebyli hlupáci a poučili se z vlastních chyb? Ukázalo se, že největší hlupák ze všech jsem já. Jsem ostudou pro sbor.“

„Kdo to řekl?“

„Vím, že si to myslí. Utratil jsem majlant a ani jsem nedokázal případ dostat k soudu.“

„Tati, to se stává.“ Dani věděla, že měsíce nákladného sledování nepřinesly žádný výsledek a v případě údajného obchodování s drogami nepadlo žádné obvinění.

„Tým ve mě ztratil důvěru, a abych byl upřímný, ztratil jsem důvěru sám v sebe. Dal bych cokoliv, abych ji konečně dostal. Možná byl můj problém v tom, že jsem to chtěl až moc. Vložil jsem do toho všechno, ale musím uznat, že to už nestačí.“

„Nemůžu uvěřit, že po jednom nevydařeném případě odcházíš.“

„Je načase, abych se věnoval i jiným věcem a užíval si času, který ještě mám.“

„Nesmysl,“ namítla a podívala se přímo na otce. „Tati, to jsou jen zasraný kecý. Tohle místo je tvůj život. Po celou svou kariéru jsi tvrdil, že tě odsud budou muset buď odvléct násilím, nebo vynést v rakvi.“ K policii nastoupil v devatenácti a odsloužil čtyřicet let. Dani svého otce bezmezně milovala, i když věděla, že práce u něho vždycky je na prvním místě. „*Užívat si čas, dělat jiné věci...* Vždyť se ani nedokážeš přimět, abys to slovo vyslovil. *Důchod*. Mohl bys pracovat přinejmenším dalších pět let.“

„Ne, to bych nemohl,“ odsekl ostře. „Dostanu velmi pěknou penzi.“ Hlas mu zvlídněl. „Třeba budu trochu cestovat.“

Dani mlčela. Téměř všechny školní prázdniny strávila na policejní stanici v Haddley a v jejím okolí. Začátkem každého léta jezdila s tátou na týden na sever do yorkshirského

přímořského města Filey. Jediné, co si na konci každého týdne pamatovala, bylo, jak se táta zoufale těšil zpátky do práce. Cestování nikdy moc nedal a ani o ně nestál.

„Třeba začnu hrát golf.“

„Teď už skutečně začínáš plácát pitomosti.“ Pohlédla na tátův obličej. Takhle brunátný ještě nikdy nebyl. Když se natáhl pro třetí sušenku, popadla ho za ruku. „Pověz mi pravdu,“ vyzvala ho a upírala na něho své modré oči.

Jack se žalostně usmál. „Možná to není úplně moje vlastní volba,“ přiznal, „ale faktem je, že jsem sešel z cesty. Už jsem tu dost dlouho, abych poznal, kdy můj čas vypršel. Čtyřicet let je dobrý výkon.“

„Určitě bys dokázal bojovat dál.“

Jack zavrtěl hlavou. „Je čas, Dani. Haddley musí posunout dopředu někdo jiný. Končím příští pátek. A Freemanová povýší.“

Dani by na tátu nejradši zaječela, ale viděla, že je rozhodnutý. Opřela se na židli a založila si ruce na prsou. Navzdory smutku v očích se Jack zasmál.

„Tvoje máma takhle sedávala vždycky, když nebylo po jejím.“

Dani mlčela. Na matku měla jen pár mlhavých vzpomínek. Co si pamatovala, inspirací jí byl táta. Obdivovala vášeň a obětavost, s jakou vedl své muže do boje proti drogové kriminalitě v celé čtvrti. Stala se z té obětavosti posedlost? Možná. Ale když se na něj ten den dívala, musela se smířit s tím, že on už dobojoval.

Příští pátek Dani sledovala, jak otec naposledy opouští stanici. Když vedle něho stála na schodech před budovou, držela ho za ruku a zoufale se pokoušela zaplašit slzy, které jí vhrkly do očí. V doprovodu svých kolegů Jack zamířil do hospody nahoře v ulici a zůstal tam dlouho do noci. Další večer tam byl znovu, tentokrát s méně početným doprovodem. Nakonec do ní chodil sám.

O rok později byl mrtvý.

KAPITOLA 4

V pondělí následujícím po odchodu Jacka Cashe do penze byla Bridget Freemanová povýšena do čela policejního sboru v Haddley. Dani si ji pozorně prohlížela a sledovala, jakými způsoby se jí nepodařilo dostát Jackovým standardům. Ale musela uznat, že Freemanová vede stanici efektivně a důsledně hlídá počty objasněných případů. Zároveň postupně slábla policejní přítomnost v ulicích Haddley, tak viditelná za jejího předchůdce. Teď, dva a půl roku poté, co se Bridget Freemanová ujala své role, zaklepala Dani na její dveře a čekala.

„Pojďte dál!“ zvolala po chvíli Freemanová. Ukázala na židli. „Posadte se, konstáble Cashová. Omlouvám se za ten hodinový odklad, ale schůzka s Fulhamem a Hammersmithem se značně protáhla.“

„Nic se nestalo, madam,“ odpověděla Dani a kradmo se rozhlédla po místnosti. Vypadalo to tu úplně jinak než za jejího otce. Pryč byl jeho dřevěný stůl a zaprášené kartotéky. Freemanová úřadovala za elegantním stolem z bílého vinylu, na němž trůnil velký monitor a její vlastní MacBook.

„V detektivu seržantu Barnsdaleové máte výjimečně silného obhájce,“ spustila Freemanová. „Pěje na vás samou chválu.“ Dani sklonila hlavu, ale neubránila se úsměvu. Začátkem roku s Barnsdaleovou úzce spolupracovala při vyšetřování smrti Claire a Nicka Harperových. Po úspěšném uzavření složitého případu doufala, že Barnsdaleová podpoří její žádost o přeložení na kriminálku.

„Váš výkon hodnotí kladně a já její hodnocení respektuji. Ale stále se učíte, Cashová, a v případě Nicka Harpera jste se dopustila několika chyb v úsudku. Nicméně Barnsdale-

ová věří, že máte dobré instinkty a potenciál stát se vysoce úspěšnou vyšetřovatelkou. V zásadě s ní souhlasím.“

Dani se podívala na svoji nadřízenou. Od Freemanové tato slova znamenala hodně. Snažila se vzpomenout si na událost, kdy by náčelnice neměla situaci plně pod kontrolou. Vždy byla vzorně informovaná o každém aspektu případu, a pokaždé bezvadně v obraze. I teď, po tak dlouhém dni, měla sako zapnuté, epolety naleštěné a vlasy úhledně učešané. V policejním sboru byly ženy za takové věci neustále odsuzovány a Freemanová nikomu nedá příležitost ji kritizovat. Přestože neustále postrádala otce, Dani si k ní vybudovala hlubokou úctu.

„Vzala jsem si nějaký čas na rozmyšlenou, a určitě vás potěší, když řeknu, že schválím vaše přeložení na kriminálku.“

„Děkuji, madam.“

„V minulosti jste se osvědčila, Cashová. Umíte pracovat s lidmi a máte talent je vyslechnout. To jsou dovednosti, které vám přinesou úspěch a postarají se o další rozvoj vaší kariéry.“

Dani přikývla. „Ano, madam.“

„Klíčové jsou výsledky, ale stejně tak je důležité i to, jak jich dosáhneme. Pamatujte si to. Chci, abyste se stala úspěšnou moderní důstojnicí.“

Dani napadlo, jestli to není skrytá narážka na jejího otce. Jack Cash by udělal cokoli, aby dosáhl kýženého výsledku. Ale Dani tu byla sama za sebe a chtěla, aby ji Freemanová posuzovala podle jejího výkonu, a ne podle otce. Nic na to neřekla.

„Pracujte na sobě, buďte loajální k našemu týmu tady v Haddley, a brzy s vámi začneme počítat na místo seržanta,“ pokračovala Freemanová.

„To bych byla moc ráda, madam,“ odpověděla Dani. Freemanová se usmála a kývla na znamení, že slyšení je u konce. Dani se zvedla, když vtom se ozvalo zaklepání.

„Dále!“ zvolala Freemanová.

„Omlouvám se, madam,“ vyhrkla seržantka Lesley Barnsdaleová a vstoupila do místnosti. Dani se na ni podívala a obě se krátce usmály.

„Jenom se dělím o dobré zprávy s nastávajícím detektivem konstáblem Cashovou,“ poznamenala Freemanová, když si všimla té výměny.

„Cashová si povýšení bohatě zaslouží,“ odpověděla Barnsdaleová. „Pokud mohu, madam, právě nám nahlásili požár v kostele svatého Štěpána na Lower Haddley Road. Jeden policista už tam je, ale ráda bych mu poslala na pomoc Cashovou, aby vyslechla případné svědky.“

KAPITOLA 5

Sedím na dřevěné lavičce u kostela svatého Štěpána a uskávám z lahve vody. Ještě pořád cítím kouř, který se mi zachytil vzadu v krku. Hřbitov se koupe v záři nouzového osvětlení hasičů a ve vzduchu se vznáší těžký zápach spáleného dřeva. Dívám se na doutnající komunitní centrum: velká část jeho střechy vyhořela, i když vnější stěny zůstaly stát.

Jakmile jsem unikl plamenům a zřítíl se na štěrkovou cestičku, rychle jsem našel mobil a zavolal hasiče. Téměř v mžiku jsem uslyšel houkání sirén, ženoucích se po Lower Haddley Road. Díky rychlému zásahu se požár nerozšířil na starobylý kostel svatého Štěpána se staletým vitrážovým oknem a impozantní zvonící.

Od vyhořelé budovy přichází mladá policistka.

„Pan Harper?“ zeptá se a posadí se vedle mě. „Jsem konstábl Karen Cookeová. Záchranáři mi řekli, že jste odmítl lékařské vyšetření nebo léčbu.“

„Jsem v pořádku, vážně, děkuju,“ odpovím, abych uklidnil její obavy.

„V takových situacích občas stojí za to nechat se vyšetřit. Stačí se trochu nadýchat kouře –“

„Skutečně mi nic není.“ Znovu se napiju vody. „Jenom potřebuju jít domů a osprchovat se.“

„Můžu vás tam hodit, jestli chcete.“

„Není třeba. Je to pět minut chůze, víc ne. Vezmu to přes Lower Haddley Road a náves a jsem doma.“

„Když myslíte. Než půjdete, ráda bych vám položila pár otázek, jestli se na to cítíte.“ Přikývnu a počkám, až bude pokračovat. „Pane Harpere, byl jste to vy, kdo ohlásil požár?“

Všechno jí vyprávím: jak jsem šel zkratkou přes hřbitov, uviděl jasně oranžovou záři a postavu, která vyběhla ze společenského centra a zmizela za branou. Cookeová si pilně píše poznámky.

„Postava, kterou jste viděl – popsal jste ji jako štíhlou a hranatou. Byl to muž, nebo žena?“

„Pořádně jsem toho člověka nikdy neviděl a měl přes obličej přetaženou kapuci. Myslel jsem jenom na to, jak ho dostat ven.“ Cookeová zvedne oči od zápisníku a čeká, až budu pokračovat. „Kdybych měl hádat, řekl bych, že to pravděpodobně byl muž, možná kolem dvacítky, ale to opravdu jen tipuju.“ Oči mě stále pálí od kouře a energicky si je mnu.

„Jsem si jistá, že záchranáři mají oční kapky.“

Usměju se, ale zavrtím hlavou. „Nejlíp jsem si ho prohlédl, když jej zachytila světla auta. Metr osmdesát, metr pětáosmdesát..., tepláky, mikina s kapucí a jasně oranžové tenisky. Víc nevím. Lepší výhled měl řidič toho auta.“

„Značku vozu jste neviděl?“ vyzvídá Cookeová.

„Všechno se seběhlo strašně rychle,“ odpovím. „Byl jsem dočista vyřízený.“

„Pokusíme se vypátrat řidiče,“ slíbí. „Takže postava přeběhla silnici a zmizela mezi stromy?“

Ukážu k brance vedoucí do Haddley Woods. „Přímo tudy.“ Zatímco mluvím, u hlavní brány vedoucí do kostela zastaví druhé policejní auto. Vystoupí z něj Dani Cashová, policistka, se kterou jsem začátkem roku úzce spolupracoval. Za posledních šest měsíců jsme se sešli jenom jednou na rychlé kafe, ale rád bych ji vídal častěji. Mám chuť se zvednout a rozběhnout se k ní, abych ji pozdravil. Místo toho ji sleduju, jak rychle kráčí po úzké cestičce, osvětlené reflektory hasičů, která vede podél hřbitova k farské zahradě.

„Pane Harpere?“ osloví mě policistka Cookeová a znovu upoutá mou pozornost.

„Promiňte,“ kaju se. „Opravdu vám nemůžu říct nic víc. Postava zmizela v lese a já jsem hned poté zavolal hasiče.“

Mluví dál a žádá mě, abych jí zavolal, pokud si vzpomenu na nějaké další podrobnosti, ale moje pozornost se zatoulá zpět k Dani Cashové. Pomalu se vrací hřbitovem, nyní směrem ke komunitnímu centru, v doprovodu Adriana Witherse, místního vikáře.

Během naší společné práce jsem rychle zjistil, že Dani má analytickou mysl, dobrou intuici a schopnost získat odpovědi na složité otázky. A pokaždé, když jsem ji uviděl, nemohl jsem se ubránit úsměvu.

KAPITOLA 6

Na konci šterkové stezky, která se vinula zadním traktem hřbitova, vedla malá dřevěná branka do farské zahrady. Za zády jí pohasínala bílá světla hasičské služby a Dani jen matně rozeznávala dům před sebou. Obklopovaly ji hroby a stromy proměněné ve stíny. Mimoděk se zachvěla. Jak je napnutá, zjistila v okamžiku, kdy se natáhla po klice a ve

stejném okamžiku se ze zahrady vynořil reverend Adrian Withers. Uskočila leknutím.

„Omlouvám se vám, konstáble,“ řekl, než se představil. „To byla ale hrozná noc.“ Podíval se na oblohu. „Prosím, povězte mi, že se nikomu nic nestalo. Neumím si představit hrůzu srovnatelnou s uvězněním v ohni.“

Dani zamrazilo. „Naštěstí si nikdo neublížil.“ Než dorazila na místo činu, krátce si promluvila s policistkou Cookeovou.

„To je úleva,“ odpověděl vikář. „Vzhledem k tomu, že k neštěstí došlo poblíž kostela, nemůžu se ubránit pocitu určité viny. Mám takový dojem, že jsem viděl přijíždět sanitku. Nebo se pletu?“

„Domníváme se, že v tom ohni někdo uvízl, ale náhodný kolemjdoucí ho dokázal osvobodit.“ Dani se ohlédla přes rameno na Bena Harpera. Ulevilo se jí, když viděla, že teď stojí vedle Karen Cookeové. „S potěšením konstatuju, že sanitka tady byla z čistě preventivních důvodů.“

„Dobře. Hledala jste mě?“

„Mám jenom pár otázek.“

Adrian Withers ukázal na branku. „Samozřejmě. Půjdeme?“ Vydali se pomalou chůzí po pěšině směrem ke komunitnímu centru. „Bál jsem se, aby se oheň nerozšířil ke kostelu. Stojí tu pět století a nerad bych viděl, jak za mého relativně krátkého působení lehne popelem.“

Dani usoudila, že Withers, muž s pečlivě zastřiženým knírem a vlasy úhledně rozdělenými pěšinkou, spoléhá na svůj šarm.

„Kdy jste si poprvé všiml, že hoří?“

„V neděli sloužím tři bohoslužby a rád využívám čtvrtedního večera k tomu, abych si utřídil myšlenky a úvahy. Byl jsem v sakristii v zadní části kostela. Je to malý prostor se silnými zdmi a bez oken, takže až do příjezdu hasičů jsem netušil, že se něco děje.“

„A potom?“

Withers se zamyslel. „Vyšel jsem z průčelí kostela – zadní bránu máme trvale zamčenou – a pln vděčnosti jsem shledal,

že byl oheň lokalizován. Jakmile jsem byl ujistěn, že požár je zcela uhašen, vrátil jsem se nakrátko na faru, abych zkontroloval svou ženu. Zrovna jsem se vracel do kostela, když jsem vás potkal u brány.“

Dani kráčela vedle vikáře a cítila hustý kouř, visící ve vzduchu. Kousla se do rtu a zakryla si ústa rukou. Cestička se rozdělila a on odbočil od vyhořelé budovy k průčelí svatého Štěpána.

„Je to krásný kostel,“ poznamenala Dani, když míjeli široký oblouk okna z barevného skla, než se zastavili u schodů u hlavního vchodu.

„Děkuji,“ odpověděl.

„Když jste šel z kostela domů, neviděl jste na hřbitově někoho?“

„Obávám se, že nikoho živého.“

Dani se usmála. „A vaše žena?“

„Moje žena?“

„Byla v pořádku?“

„Aha, už chápu, co máte na mysli. Právě se vrátila z večere se starším farníkem.“ Z malého parkoviště u kostela opatrně couvala hasičská stříkačka na Lower Haddley Road. „Osobně poděkuji veliteli stanice za úsilí jeho týmu,“ slíbil Withers a očima sledoval vůz. „Dobře ho znám z řady společenských dobročinných akcí. Pokud nemáte nic dalšího, konstáble, půjdu se přesvědčit, jestli v kostele nehoří svíčky. Na noc se musí uhasit. Byl bych nerad, kdybych při svémspěšném odchodu nechal nějakou zapálenou.“

Dani sledovala, jak zdolává tři schody před svatostánkem a mizí za těžkými dubovými dveřmi. Těšila se, až si doma napustí vanu a vydrhne si z těla zápach kouře. Ztracená v myšlenkách neměla tušení, že ji z okna fary v patře pozoruje postava zahalená tmou.

KAPITOLA 7

Vidím, že se Dani a vikář loučí, vykročím jejím směrem a po dvou krocích se ušklíbnu bolestí.

„Pane Harpere, určitě nechcete odvézt domů?“ zeptá se policistka Cookeová, dohoní mě a jemně mi položí ruku na loket.

„Ne, jsem v pořádku, vážně,“ bráním se a otočím se zpátky ke komunitnímu centru. Dva hasiči začínají rozebírat poslední reflektory. „Po pár krocích to rozchodím. Není to ani podvrtnuté.“ Karen Cookeová se na mě zaculí a já vyprsknu smíchy. „Ne, vážně,“ opakuju a koušu se do tváře, když pajdám po šterkové cestičce. Zhluboka dýchám a otočím se k ní. „Vidíte? Jsem naprosto v cajku.“ Pohlédnu k rozlehlé viktoriánské faře, králičímu bludišti místností, která stojí za hřbitovem. V patře matně září jediné světlo.

„S dalšími svědky si promluvíme ráno,“ podotkne Cookeová a sleduje směr mého pohledu. „Ale vy jste si prozatím docela jistý, že jste na hřbitově v době vypuknutí požáru nikoho jiného neviděl?“

„Ani živou duši.“

„Nikdo se nepotloukal kolem kostela nebo neodcházel hlavní branou?“

Zavrtím hlavou. „Je mi líto, ale potmě jsem toho moc nezmerčil.“

Stojíme před zčernalým vchodem do společenského centra. Co dělal ten člověk v ohni? Proč se nepokusil dostat ven dřív, a proč neutekl, když jsem na něho zavolaal? Z pantů visí ohořelé zbytky dveří. Kolem vchodu se vine spálený břečtan a ve vzduchu se vznáší těžký zápach. Sáhnu po mobilu a rozsvítím baterku. Ostře se nadechnu a vtrhnu dovnitř dřív než

konstábl Cookeová stačí zareagovat. Zůstanu stát kousek od vchodu.

„Pane Harpere, co to děláte?“ volá za mnou, ale já už vcházím do místnosti, kde jsem viděl záhadnou postavu. Dřevěné stoly, naskládané doprostřed místnosti, jsou spálené na uhel. Hromada dřevěných židlí prohořela.

„Co tady pohledával?“ říkám si nahlas a svítím si po místnosti.

„Pane Harpere, vraťte se, prosím,“ naléhá Cookeová. „Není tam bezpečno.“

„Byl tady z nějakého důvodu,“ odpovím. „Všude kolem hořelo a on přesto lezl po podlaze, jako by něco hledal.“

„Vyšetřovatel od hasičů místo činu zítra důkladně prozkoumá.“ Snaží se mě uchlácholit, ale naučil jsem se, že je vždy nejlepší položit si vlastní otázky, když to jde. Posunu se dál. U jedné stěny jsou zbytky něčeho, co mohlo být lezeckým rámem. Ze střechy splývají zuhelnatělá lana. „Co to bylo za místo? Nějaká tělocvična?“

„Možná ano,“ odpoví Cookeová. „Budova je léta prázdná, ale v minulosti byla využívána pro všechny druhy komunitních aktivit.“

Přelezu dřevěný veslařský trenažer, a pak přejedu prsty po mokřých sazích, které pokrývají zastaralý bench press.

„Pane Harpere, odcházím ven, a vás bych požádala o totéž.“

Zvednu svítilnu a rozhlížím se po místnosti. „Tady jsem ho zahlédl poprvé,“ prohlásím a ramenem se pokusím odstrčit zčernalý bench press stranou. Jenže posilovací stroj je přišroubovaný k podlaze a nedá se s ním pohnout. Paprsek světla se odráží od něčeho kovového. Skloním se a zjistím, že je to čepel nože.

Vtom se ozve hlasité zapraskání a bench press se propadne podlahou do suterénu. Uskočím dozadu a zařvu bolestí, jak vši silou dopadnu na podvrtnutou nohu.

„Pane Harpere!“ volá na mě Cookeová. „Tady to opravdu není bezpečné.“

Ochotně s ní souhlasím a spěchám pryč. Vzhledem k tomu, že velká část zadní stěny je zničená požárem, prchá se mi poměrně snadno.

„Byl tam nůž,“ hlásím. „Zaseknutý pod bench presseem.“

„Víte to jistě?“

„Na sto procent. Světlo se odrazilo od čepele.“

„Pokud tam ten nůž je, vyšetřovatelé ho zítra najdou.“ Cookeová rozsvítí baterku, aby mě provedla přerostlým křovím, a já ji následuju.

„Už tušíte, jak oheň vznikl?“ vyzvídám.

„V této fázi by to byly jen spekulace.“

„Mohl to někdo zapálit úmyslně?“

„Doufám, že ne.“

„Protože kdyby to tak bylo, mohl být cílem ten, kdo zůstal uvnitř.“

Cookeová mi hned neodpoví. Odbočíme a kráčíme kolem budovy. Naplno vidíme, kolik škody oheň napáchal. Potom policistka potichu poznamená: „Myslím, že ten, kdo byl uvnitř, měl velké štěstí, že jste šel zrovna kolem.“

Zastavím se a prohlížím si vyhořelou stavbu. Ke zdi stále přiléhá kovová okapová roura. Namířím svítilnu na popraskanou skleněnou lahev, ležící na zčernalém krytu odtokového otvoru. Zvednu ji a přičichnu k ní. Přetrvávající vůně borového dřeva se nedá s ničím splést.

„Terpentýn,“ podotknu. „Vysoce hořlavý.“ Podívám se na Cookeovou. „Musíme najít toho, kdo byl v tom ohni.“

Dva

*„Každý si žil po svém, a ať udělala cokoliv,
nic se na tom nezměnilo.“*

PÁTEK

KAPITOLA 8

Pamela Cuthbertová nesnášela rána. Pokoušela se rozpmenout, kdy se naposledy probudila odpočatá a svěží. Celou noc byla neklidná. Nohy ji brněly a jako by ji do nich někdo bodal špendlíky a jehlami. Měla je oteklé. A ruce ztuhlé. Natáhla se k nočnímu stolku, aby se podívala na mobil. Aplikace, která informovala o dění v susedství, byla plná řečí o požáru v kostele svatého Štěpána. Neměla zájem si o tom číst, proto si pustila rádio a čekala na zprávy v osm hodin. Všechno bylo špatně. Jeden nekonečný proud katastrof: záplavy, vraždy, zkorumpovaní politici, nevinní vojáci zabítí ve válce někoho jiného. Nic, co by ji rozveselilo. Přepnula na svou oblíbenou hudební stanici Absolutní osmdesátky. Tamější redaktoři měli ve zvyku hrát pořád dokola stejné písničky, ale Pamele to nevadilo. Připomínaly jí chvíle, kdy byla šťastná.

Dýdžej oznámil svým posluchačům: *Tady máte něco, co vás dostane do víkendové nálady.* Odhrnula příkrývku a přemítala o tom, kdy lidi vlastně pracují. Věděla, že kolem oběda budou všechny bary kolem řeky v Haddley prskat ve švech. Za jejich časů lidé ctili pětidenní pracovní týden. Zazněl refrén a ona si začala broukat spolu s rádiem. Brzy jí bude pětasedmdesát a pořád poslouchá Adam and the Ants. Usmála se pro sebe. Koho tím oklamala?

Posadila se na kraj postele a jemně si masírovala boule na dlaních. Každé ráno ji bolely. Někdy se probudila tak ztuhlá, že skoro nedokázala pohnout rukama. Když ukázala boule lékaři, viděla ho, jak hledá v počítači, co by to asi tak mohlo být. Nakonec jí řekl, že to asi bude stářím, a měla by si každé ráno vzít dva paraleny. Nic lepšího pro ni nemohl udělat? Přemýšlela, jestli je vůbec plně kvalifikovaný. Vypadá na dvacet, ale určitě je starší. Každý dnes Pamele připadal tak mladý. V ordinaci jenom zaskakoval a Pamela chovala podezření, že je to jeho první opravdová práce. Alespoň se snažil a velmi elegantně se oblékl. Nakonec jí ho bylo líto. Když odcházela, poděkovala mu s tím, že doufá, že se ještě uvidí. Proč proboha něco takového plácla? Sama nevěděla. Nemohla se ubránit smíchu. Recepční si musela myslet, že se zbláznila.

Další schůzku si domluví, až se její praktická lékařka doktorka Jhaová vrátí z Indie. Odjela na měsíc učit do Meerutu. Pamela o něm nikdy neslyšela, a tak se zeptala, jestli je v Dillí. Nebyl, ale podle doktorky Jhaové neleží daleko. Pamele blesklo hlavou, jestli by se paní doktorce v Dillí nevedlo líp. Je skvělá, a tak ji napadlo, jestli jí pro Meerut není škoda. Zašimralo jí v nose. Podívala se do zásuvky nočního stolku, jestli tam nemá kapesník. Sotva ji otevřela, zarachotily dvě prázdné miniaturní lahvičky od ginu. Na doktorku Jhaovou by tím žádný dojem neudělala. Otřela si nos a napila se vody ze sklenice stojící vedle postele. Potom se zvedla a protáhla si záda. Soustředila se, aby se správně narovнала. Alespoň to ještě dokázala. Obouvala si pantofle a z rádia jí k tomu Olivia Newton John zpívala „Physical“. Zesílila zvuk, ale ne moc, aby sousedi nezačali bušit do stěn tenkých jako papír, a svižně odtančila od postele. Následovala otočka přes ložnici. Co by na to řekli lidé, kdyby ji viděli? Bylo jí to fuk a pomalu se odvlbila do koupelny.

Malý řadový domek na Haddley Hill Road byl Pameleliným domovem skoro padesát let. Pokaždé, když kolem